

KISFIAM ESTI IMÁJA.

Uram, láttam ma egy embert,
A vak koldús mellett elment
Földi jókkal megrakottan
— Köszönöm, hogy nem én voltam.

Uram, láttam ma egy árvát,
Nem oda ment, ahol várták
S kifordult a kapun szóltan.
— Köszönöm, hogy nem én voltam.

Uram, ma egy kis virágon
Ott mélyült egy néma lábnyom...
Vád-gyötörtén ráhajoltam...
— Köszönöm, hogy nem én voltam.

Uram, ma egy kis bogárka
Lehullott az út porába.
Szálló szárnya szétbomoltan...
— Köszönöm, hogy nem én voltam.

Varga Lajos.

Az életmentő király.

Nagy Lajos egyik legnagyobb magyar király volt. Birodalma akkora volt, hogy négy tenger mosta partjait. Népe rajongott érte és sokáig emlegették jóságát, igazságosságát és bátorságát holta után is, akárcsak igazságos Mátyás királyét.

Egyszer éppen háborúba indult Olaszország ellen. A legderekabb huszárok voltak vele, nem csoda, hogy mindenütt győzött, mert azt tudjátok, hogy a magyar huszár csak előre tud rohanni és az ellenség elől soha meg nem futamodik.

Útjukban egy sebes folyóhoz értek. A folyó vize kiáradt és úgy zuhogott keskeny medrében, mintha ezer ágyú bömbölt volna.

Hídat kerestek, de nem találtak sehol, mert azt is elvitte az áradat. A magyar huszároknak pedig mindenáron át kellett kelni a folyón.

Lajos király ekkor így szólt egyik vitéz huszárjához:

Hallod-e, fiam, ugrass bele a vízbe, hadd lássam, milyen mély itt a folyó?

— Uram, királyom, nagyon mély itt a víz, a ló nem tud átúszni rajta, de ha Te parancsolod, megpróbálom — felelte tisztelettel a huszár.

— Előre fiam, előre! — mondta újra a király.

A huszár azonnal beleugratott a sebes folyóvízbe, azon-

ban a ló nem tudott úszni az örvénylő, kavargó sebes vízben és csakhamar elmerült a huszárral együtt. — Jaj, vége van... vége van! — kiabáltak a parton álló huszárok és mindnyájan utána akartak ugratni.

— Megálljatok! — kiáltott harsányan a király. — Még nincs vége! Én küldtem a vízbe, én megyek utána!

Azzal lova oldalába vágta sarkanytúját s egyenesen odaúsztatott, ahol a huszár elmerült, megragadta gallérját az éppen felmerülő huszárnak s úgy úszott ki vele a partra.

Egetverő éljenzés fogadta a hős királyt a parton, aki csuromvizesen vezette hős huszárját a partra.

— Éljen Lajos, magyarok királya! — dörögte a sok huszár.

A nagy király pedig csak ennyit mondott a körülötte álló huszároknak:

— Én küldtem a veszedelembé, nekem kellett őt megszábadítanom. Mert nekem minden magyar ember édes testvérem!

Rákóczi álma.

Irta: *Seres Jolán.*

SZEREPLŐK:

Zrinyi Ilona.

Ferenc, Juliánka gyermekei.

Badinyi, Rákóczi nevelője.

Kolonits bíboros.

Páter.

I. növendék.

II. növendék.

BEVEZETŐ.

(Harangszó)

Zúgnak a harangok a kurucz Kassában

Érenyelvek hirdetik szerte a világban.

Az ősi magyar föld megindult, visszatért

Egy millió magyar lerázta bilincseit,

Egy millió testvért szívünkre öleltünk

Rákóczi Ferencért nem sír már a lelkünk.

Cseng-bong a harangszó kétkedők fülébe

Mint üstökös világít a derengő éjbe

Rákóczi jelszava, Petőfinek dala:

Ezeréves multunk nem lehet veszendő

Magyar hittel hisszük szebb lesz a jövőndő

Magyar harang szól már a kassai dómban

Szabadság napja süt a nagy bujdosóra...

(a harangszónak vége.)